

Den helige Mikael's dag -2021– Lars Borgström (LFS)

Tekster: Salme 103:19-22; 2. Kong 6:14-17; Upp 12:7-12; Matt 18:1-11

Jesus fick plötsligt frågan från sina lärjungar: ”Vem är störst i himmelriket?” (v 1). Det var en fråga som gång på gång sysselsatte lärjungarna (Matt. 20:20–28, Mark. 9:34, 10:35–45, Luk. 9:46, 22:24). Till lärjungarnas förvåning ställde Jesus fram ett barn i deras mitt och sade att de måste bli som dessa små om de ska kunna ingå i Guds rike. Den mest ödmjuka är den störste i himmelriket. Ingen kan vara för liten för att vara med i Guds rike. Däremot är det enkelt att vara för stor, att växa till i högmod och egenrättfärdighet så att man inte längre tycker sig ha något behov av Guds nåd, av frälsningen i Jesus Kristus. Denna utveckling av det högfärdiga egot understöds med glädje av djävulen, som gärna, i förbund med vårt eget onda kött – den gamla naturen inom oss som står emot Gud och Hans goda vilja – eldar på vår höga och stolta uppfattning om oss själva.

När Jesus ställt fram barnet framför sina lärjungar sade Han: ”Jag säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket” (v 3). Utifrån dessa ord kan man ställa frågorna hur man blir en kristen, d.v.s. hur man kommer in i himmelriket, och varför barnen är förebilder i detta. Kristen blir och är man genom dopet och tron (Mark. 16:16).

Dopets gudomliga instiftelse och dess bruk

Jesus har själv befallt oss att döpa människor från alla folk till den dag Han kommer åter i härlighet vid tidens slut (Matt. 28:19–20). Genom dopet skänker Han oss sin nåd, syndernas förlåtelse, evigt liv och frälsning. Därför är dopet ett av nådemedlen, alltså de medel varigenom Gud skänker människorna sin nåd. De övriga nådemedlen är Ordet, Ordets predikan, bikten eller avlösningen och nattvarden. Genom att bruka dessa kraftkällor tillväxer den kristne andligt.

Dopet skänker många välsignelser, här kan bara det mest grundläggande nämnas: syndernas förlåtelse. I *Lilla katekesen* besvarar Luther frågan ”Vad nytta medför dopet?” på detta sätt: ”Dopet verkar syndernas förlåtelse, frälsar ifrån döden och djävulen och giver evig salighet åt alla dem som sätta tro till Guds ord och löften” (SKB, s 369). Även de små barnen behöver döpas. De föds nämligen med arvsynd (Job. 14:4, Ps. 51:7, Rom. 5:12 m.fl.) och behöver tvättas rena i dopets bad.

Kampen mot köttet

Nu är det så att den gamla människan inte helt dog i dopet. Den gamle Adam fick en chock som paralyserade honom för en tid. Men han drunknade inte. Han gör sig ganska snart påmind igen. Hela livet blir en kamp mellan gammalt och nytt, mellan anden och köttet. I denna kamp behöver den kristne Guds hjälp. Det går att stå emot frestelser genom att flitigt bruka och ta till sig evangelium och genom enträgen bön. Att det sällan blir riktigt allvar i vår kamp mot synden beror på att vi inte riktigt har klart för oss att vår motståndare är djävulen. Och han har en bundsförvant i oss: den gamla människan. Genom vårt kött frestar han oss till synd och lyckas han i sitt onda uppsåt festar han också i vårt kött. Han är vår edsvurne motståndare, själafienden som varje stund vill föra oss på fall för såväl tid som evighet.

I denna kamp mot synden, mot djävulen och det egna köttet, kommer vi att uppleva såväl segrar som nederlag. Kampen är på liv och död och slutar antingen i himlen eller i helvetet. Jesus säger i klara och skarpa ord hur viktigt det är att vi inte låter synden regera i oss och styra våra liv:

”Om din hand eller din fot förleder dig till synd, så hugg av den och kasta den ifrån dig! Det är bättre för dig att gå in i livet stympad eller halt än att ha båda händerna och båda fötterna kvar och kastas i den eviga elden. Och om ditt öga förleder dig till synd, så riv ut det och kasta det ifrån dig! Det är bättre för dig att gå in i livet enögd än att ha båda ögonen kvar och kastas i det brinnande Gehenna.” (v 8–9)

Vad vill dessa ord säga, hur ska de tolkas och tillämpas? De ska inte förstås bokstavligt utan andligt, eftersom det är en synd att bära hand på sig själv (Ef. 5:29). Orden vill säga, att även om någon synd är oss lika kär som vår egen hand eller fot eller vårt öga, så är det ändå bättre att ta farväl från denna älsklingssynd än att hamna i helvetet. Dessutom säger oss Jesu ord att vi – för att kunna undfly de synder som sker genom dessa kroppsdelar – ska strida mot begären och den gamla människan och fly alla tillfällen och medel som gör det möjligt att begå synd. Då är vi avskurna från möjligheten att begå synden på samma sätt som om handen och foten vore avhuggna och ögat utrivet.

Är det nu så, att du har fallit och begått en synd, liten eller stor, skynda dig då att söka förlåtelse hos Gud. Det är illa att du har syndat, men gör det nu inte värre genom att förbli borta. Hör istället Herrens

ord: ”Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om än era synder är blodröda ska de bli snövita, om än de är röda som scharlakan ska de bli vita som ull.” (Jes. 1:18)

Befriade från synden, köttet och djävulen blir vi fullkomligt då vi i döden avlägger vår gamla människa och får gå in i saligheten. Syndens fördömelse försvann då vi ikläddes Kristus (Rom. 8:1), men dess inneboende avlägsnas först i evigheten (Rom. 7:24–25).

Kampen mot världen

Inte bara köttet, utan också världen, är en svår fiende. Tillsammans med djävulen utgör köttet och världen våra tre huvudfiender. Men vad menas med världen i detta sammanhang? Världen är allt som lockar till synd i denna fallna skapelse, som är i den ondes våld (1 Joh. 5:19). Världen är ”köttets begär och ögonens begär och högmod över livets goda” (1 Joh. 2:16). Världen är också alla människor som är bortvända från Gud. Dessa kan bli till en snara för den kristne. De kan locka oss bort från den smala vägen. De kan fresta oss till synd, de kan genom skenbart förnuftiga argument få oss att tvivla på Guds ord. Sådant kallas förförelser och Jesus säger så här om dem som för fram dem:

”Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom hade det varit bättre att få en kvarsten hängd om halsen och bli sänkt i havets djup. Ve över världen som förför! Förförelser måste komma, men ve den människa genom vilken förförelsen kommer.” (v 6–7)

Barn är mycket mottagliga för evangeliet om Jesus Kristus. När pappa eller mamma läser *Barnens Bibel* för dem, eller med egna ord berättar om Frälsaren, tror de genast. Deras hjärtan är som nyplöjda åkrar. Ordets sådd får genast fäste. Det blir inga ifrågasättanden. Men lika enkelt är det också att förleda ett barn och säga att Gud inte finns, att Jesus inte är Guds Son, att Jesu offerdöd på korset inte kan sona några synder o.s.v. Det är förfärande och nedslående att tänka på hur många barn och unga, som först tjänat som små tempel åt den helige Ande (1 Kor. 3:16), sedan förlorat tron p.g.a. vad de fått höra i skolan, genom massmedia, från kamrater o.s.v. Jesu dom över sådana förförare är sträng: ”Den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom hade det varit bättre att få en kvarsten hängd om halsen och bli sänkt i havets djup” (v 6).

Världen och dess frestelser bekämpas på samma sätt som köttets frestelser. Det gäller att i levernet i möjligaste mån undvika varje tillfälle till synd, att man ”inte går in på syndares väg och sitter bland föraktare” (Ps. 1:1). Be att bli bevarad från synd, tänk på Guds vrede över synden i frestelsens stund och sök genast förlåtelse om du fallit i synd.

I kampen mot världen och dess förförelser, och även mot djävulen och hans angrepp, ska vi inte glömma bort att vi har viktiga medhjälpare vid vår sida. Det är idag den helige Mikael's dag. ”Änglarna” är temat för denna söndag, även om samtliga årgångars evangelietexter mest uppehåller sig kring barnen och Guds rike. I vår predikotexts sista vers, hör vi ändå Jesus tala om våra himmelska hjälpare. Han säger om barnen: ”Se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små. Jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min himmelske Fars ansikte” (v 10). Detta säger oss att barnen har skyddsänglar, som följer dem. Det finns flera bibliska exempel på att även vi vuxna beskyddas av änglar. En doppsalm, *Du som var den minstes vän*, visar på änglarnas beskydd men också vilket ansvar vi äldre har för de små. I v 4 sjunger vi om barnen:

Låt oss vandra med dem så,
Att vi himlen med dem ärva,
Ej med ont dem föregå,
Ej en barnasjäl fördärva,
Att de änglar dem ledsaga
Ej hos dig må oss anklaga. (Lova Herren 229:4)

Låt oss varken försumma barnens eller vårt eget andliga väl. Låt oss istället tillsammans med barnen följa Herrens väg, den smala som leder till himlens eviga salighet – sjungandes:

Jag går bland änglar, var jag går.
De skola mig bevara.
Alls intet satans makt förmår
Mot sådan himlaskara.
Bort världens suck och sorg,
Jag går i änglaborg,
Ej någon kröker mig ett hår.
Jag går bland änglar, var jag går. (Luthersk psalmbok 705:4)

Amen.